

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

3. De visione cuiusdam, qui commissorum poenitentiam differens, moriturus, vidit dæmones codicem adferentes, in quo omnia sua peccata conscripta inuenit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

nobis proficiat, quos adhuc diuina patientia longanimitè expectat. Nam illi tetros spiritus ante mortem vidisse, & inducias petisse quid profuit, qui easdem inducias, quas petijt, non accepit? Nos ergo fratres charissimi nunc sollicitè ista cogitemus, ne nobis in vacuum tempora pereant, & tunc quæramus ad benè agendum viuere, cum iam compellimur de corpore exire.

Ven. Beda libr. 5. cap. 14. historia Anglicane.

De visione cuiusdam qui commissorum penitentiam differens, moriturus, vidit demones codicem adferentes, in quo omnia sua peccata conscripta inuenit.

CAP. III.

FVit quidam in prouincia Merciorum, cuius visiones ac verba & cōuersatio plurimis, sed non sibi metipsi profuit. Fuit autem quidam temporibus Coenredi, qui post Edilredum regnavit, vir in laico habitu atque officio militari positus, sed quantum pro industria exteriori regi placens, tantum pro interna suimet negligentia displicens. Admonebat ergo illum sedulo, vt confiteretur, & emendaret, ac relinqueret scelera sua, priusquam subito mortis superuentu tempus omne penitendi & emendandi perderet. Verùm ille licet frequenter admonitus spernebat verba salutis, seseque tempore sequenti penitentiam acturum esse promittebat. Inter hæc tæstus infirmitate decidit in lectum, atque acri-

cœpit dolore torqueri. Ad quem ingre-
 rex, (diligebat enim eum) multum horra-
 tur, vt vel tunc antequàm moreretur peccati-
 tiam ageret commissorum. At ille respoc-
 bat: Non se nunc velle confiteri peccata
 sed cùm ab infirmitate resurgeret, ne forte
 probrarent sibi sodales, quod timore mor-
 faceret ea, quæ sospes facere noluerat. Fe-
 ter quidem vt sibi videbatur locutus, feli-
 serabiliter, vt postea patuit dæmoniacam
 de seductus est. Cumque morbo ingraues-
 te denuò ad eum visitandum ac docendum
 intraret, clamauit statim miserabili
 Quid vis modo? Quid huc venisti? Non enim
 mihi aliquid vtilitatis aut salutis potest
 conferre. At ille. Noli, inquit, ita loqui, vt
 vt sanum sapias: Non, inquit, insanio, sed
 simam mihi conscientiam certus præ oculis
 habeo. Et quid, inquit, hoc est. Paulo ante
 quit, intrauerunt domum hanc duo pulch-
 rimi iuvenes, & residerunt circa me, vnus
 caput, & vnus ad pedes. Protulitque vnus
 bellum perpulchrum, sed vehementer mod-
 cum, ac mihi ad legendum dedit, in quo
 nia, quæ vnquam bona feceram intuens lib-
 ta repperi, & hæc erant nimium pauca & in-
 dica. Receperunt codicem, neque aliquid
 hi dicebant. Tunc subito superuenit exerci-
 tus malignorum & horrendorum vultu
 tuum, domumque hanc & exterius obsecra-
 intus maxima ex parte residens implem-

Tunc ille, qui & obscuritate tenebroſæ faciei
& primatu ſedis maior eſſe videbatur eorum,
proferens codicem horrendæ viſionis, & ma-
gnitudinis enormis, & ponderis penè impor-
tabilis, iuſſit vni ex ſatellitibus ſuis mihi ad
legendum deferri. Quem cùm legiſſem, inue-
ni omnia ſcelera, non ſolùm quæ opere vel
verbo, ſed etiam quæ tenuiſſima cogitatione
peccaui, maniſeſtiſſimè in eo tetrus eſſe deſcri-
pta literis. Dicebatque ad illos, qui mihi aſſe-
derant, viros albatos & præclaros: Quid hic
ſedetis, ſciètes certiſſimè, quia noſter eſt iſte?
Reſponderunt: Verum dicitis, accipite & in-
cumulum damnationis veſtræ ducite. Quo di-
cto ſtatim diſparuerunt. Surgentesque duo
nequiſſimi ſpiritus habentes in manibus fur-
cas, percufferunt me, vnus in capite, & alius in
pede. Qui videlicet modò cum magno tor-
mento irrepunt mea viſcera in interiora cor-
poris mei, moxque ad inuicem peruenient,
moriar, & paratis ad rapiendum me dæmoni-
bus in inferni clauſtra pertrahar. Sic loqueba-
tur miſer deſperans, & non multò poſt defun-
ctus penitentiam quam ad breue tempus cum
fructu veniæ facere ſuperſedit, in æternum ſi-
ne fructu pœnis ſubditus facit. De quo con-
ſtat, quia (ſicut beatus Papa Gregorius de qui-
buſdam ſcribit) non pro ſe iſta, cui non profu-
ère, ſed pro alijs viderit, qui eius interitum
cognoſcentes, differre tempus pœnitentiæ,
dum vacat, timerent, ne improviſo mortis ar-

culo praeventi, impenitentes periret. Quod
autem codices diuersos per bonos siue
spiritus sibi vidit offerri, ob id superna dis-
satione factum est, vt meminerimus factu

*Falsa & co-
gitationes no-
stras non in ve-
strum diffinuit,
sed ad examē
seruantur.*

cogitationes nostras non in ventum diffinuit
sed ad examen summi iudicis cuncta ser-
& siue per amicos angelos in fine nobis ob-
denda, siue per hostes. Quod verò prius ca-
dum codicem protulerunt angeli, deinde
trum daemones, illi per paruū, isti enormem
animaduertendum est, quod in prima
bona aliqua fecit, quae tamen vniuersa
agendo iuuenis obnubilauit. Quod si eorum
errores pueritiae corrigere in adolescen-
tia, ac benefaciendo à Dei oculis abscon-
curasset, posset eorum numero sociari, de
bus ait Psalmus: Beati quorum remissa
iniquitates, & quorum tecta sunt peccata.
historia sicut à venerabili antistite Pech-
mo didici, simpliciter ob salutem legentium
siue audientium, narrandam esse putauit.

*Venerab. Beda lib. 5. cap. 15. historia Angli-
cana. De quodam, qui ad castigatorem
tam conuerti differens, licet saepius admo-
nus, vidit deputatum sibi apud inferna-
narum locum.*

C A P. I V.

NOVI ipse fratrem, quem vixim
nossem, cuius etiam nomen, si hinc
quid prodesset, dicere possem, possem
in monasterio nobili, sed ipsum ignobiliter